

Het nieuwe symbool voor de bevrijding van de vrouw

Door: Sara Bokker

Vertaald door: Dar al-Tarjama

Bron: Dar al-Tarjama

الرمز الجديد لتحرير المرأة

المؤلف: سارة بوككر

مترجم: دار الترجمة

: دار الترجمة

revisie: Aboe Abdelilah Al-belgikie

:

Kantoor voor da'wa Rabwah (Riyadh)

1430-2009

[islamhouse.com](http://www.islamhouse.com)

Islam voor iedereen

In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle

Het nieuwe symbool voor de bevrijding van de vrouw

Waarom ik de bikini voor de gezichtssluier heb omgeruild

Ik ben een Amerikaanse vrouw, geboren in het hartje van Amerika's 'Heartland'. Ik groeide net als elk meisje gefixeerd op het glamoureuze leven in de 'grote stad' op. Uiteindelijk verhuisde ik naar Florida, en verder naar het zuidelijke strand van Miami, de hotspot voor degenen die het 'glamoureuze leven' willen. Ik deed wat het gemiddelde westerse meisje doet. Ik richtte me op mijn uiterlijk en baseerde mijn zelfwaarde op hoeveel aandacht ik van anderen kreeg. Ik sportte uitermate veel en werd een persoonlijke trainer, kreeg een woning met uitzicht op zee, werd een regelmatige strandgast en leefde in stijl.

De jaren gingen voorbij en ik besepte dat hoe meer ik vooruitgang boekte in mijn uiterlijk, des te minder mijn zelfvoldoening en geluk werden. Ik was een modeslaaf. Ik werd gegijzeld door mijn uiterlijk.

Naargelang het gat tussen mijn zelfvoldoening en leefstijl zich verbreedde, zocht ik mijn toevlucht tot uitwegen als alcohol, feesten, meditatie en alternatieve religies. Dit vergrootte het gat alleen tot iets wat zo groot als een vallei leek te zijn. Uiteindelijk besepte ik dat het eerder een pijnstillertje was dan een effectieve remedie.

Op dat moment was het 11 september 2002. Terwijl ik getuige was van de aanval op de islam, de islamitische waarden en cultuur, en de beruchte 'nieuwe kruistocht', begon ik me bewust te worden van het geloof dat de islam wordt genoemd. Tot op dat punt had ik slechts zaken met de islam in verband gebracht als vrouwen die door een 'tent' omhuld werden, mannen die vrouwen slaan, harems en een wereld van terrorisme.

Als feministische vrijheidsstrijder, en een activiste voor een betere wereld voor allen, kruiste mijn pad dat van een andere activist die zich bezighield met de aanzet voor reformatie en gerechtigheid voor allen. Ik sloot me aan bij de voortdurende campagnes van mijn nieuwe mentor, waaronder campagnes voor verkiezingsreformatie en burgerrechten. Mijn nieuwe activisme was fundamenteel anders. In plaats van het 'selectief' bepleiten van gerechtigheid aan slechts enkelen, leerde ik dat idealen zoals gerechtigheid, vrijheid en respect in wezen universeel zijn en horen te zijn, en dat privé-eigendom en publiek eigendom niet tegenstrijdig zijn. Voor het eerst begreep ik wat 'alle mensen zijn gelijk geschapen' betekende. Maar nog belangrijker, ik leerde dat je slechts geloof nodig hebt om de wereld als een geheel en de eenheid in de schepping te zien.

Op een dag zag ik een boek dat negatief neergezet is in het Westen: de Edele Qoer'aan. Ik werd ten eerste aangetrokken door de stijl en de benadering van de Qoer'aan, en ten tweede was ik geïntrigeerd door het standpunt m.b.t. het bestaan, het leven, de schepping en de relatie tussen de Schepper en de schepping. Ik merkte dat de Qoer'aan het hart en de ziel verstandelijk aansprak, zonder dat er een uitlegger of een pastoor nodig is.

Uiteindelijk begreep ik het: mijn nieuwe zichzelf-ervullende activisme was niets meer dan het geloven in de islam, waarbij ik vredig als een 'functionele' moslim kon leven

Ik kocht een prachtig lang gewaad en hoofddoek, in overeenkomst met de voorgeschreven kleding voor moslimvrouwen, en ik liep door dezelfde straten als waar ik slechts een paar dagen eerder in korte broek, bikini, of ‘elegante’ westerse zakenkleding had gelopen. Hoewel de mensen, de gezichten en de winkels hetzelfde waren, was er een ding opmerkelijk anders: ik, evenals de vrede om een vrouw te zijn, wat ik voor het eerst ervaarde. Het voelde alsof er een last van mijn schouders viel en ik was eindelijk vrij. Ik genoot van de verwonderde blikken van mensen, in plaats van de blikken van een jager die op zoek is naar zijn prooi, waarnaar ik eerst streefde. Ik bracht niet langer mijn tijd door met winkelen, make-up, mijn kapsel en fitness. Ik was eindelijk vrij.

Ik vond de islam op een plek die sommigen ‘het meest schandalig op aarde’ noemen, wat het nog specialer en dierbaarder voor me maakt.

Terwijl ik tevreden was met de hoofddoek, werd ik nieuwsgierig naar de gezichtssluier, aangezien ik er een stijgend aantal moslimvrouwen mee zag. Ik vroeg aan mijn moslimechtgenoot, met wie ik na mijn bekering trouwde, of ik de gezichtssluier moest dragen of dat ik het moest houden bij de hoofddoek die ik al droeg. Mijn echtgenoot antwoordde simpelweg door te zeggen dat hij gelooft dat de hoofddoek verplicht is in de islam, en de gezichtssluier niet. Ik droeg toen een hoofddoek die al mijn haar bedekte en mijn gezicht onbedekt liet, en een lang gewaad – ook wel ‘abaja’ genoemd – dat mijn gehele lichaam van mijn tenen tot aan mijn nek toe bedekte.

Er ging anderhalf jaar voorbij, voordat ik mijn echtgenoot vertelde dat ik de gezichtssluier wilde dragen. De reden hiervoor was dit keer dat ik het gevoel had dat Allah, de Schepper, meer tevreden zou zijn, als ik mijn vredige gevoel om meer bescheiden te zijn zou vergroten. Hij steunde mijn besluit en nam me mee om een ‘isdaal’ te kopen, een wijd, zwart gewaad dat het hoofd tot en met de tenen bedekt, en een gezichtssluier, die het hele hoofd en gezicht bedekt, behalve de ogen.

Niet lang daarna kwamen er politici, geestelijken van het Vaticaan, vrijheidsstrijders en zogenoemde activisten voor mensenrechten en vrijheid in het nieuws, voor hun veroordeling van de ene keer de hoofddoek, en de andere keer de gezichtssluier, als onderdrukkers van de vrouw, een obstakel voor integratie, en meer recent een teken van achterlijkheid, zoals een Egyptische functionaris het noemde.

Ik vind het schaamteloze hypocrisie als westerse regeringen en zogenaamde mensenrechtengroeperingen zich haasten om vrouwenrechten te verdedigen, of door als regering een bepaalde kledingcode voor vrouwen voor te schrijven, maar zulke ‘vrijheidsstrijders’ kijken de andere kant op als vrouwen hun rechten, werk en onderwijs onthouden worden, alleen omdat zij hun recht gebruiken om de hoofddoek of gezichtssluier te dragen. Vandaag de dag worden vrouwen met hoofddoek of gezichtssluier steeds meer verhinderd om te werken of onderwijs te genieten, en niet alleen in totalitaire staten zoals Tunesië, Marokko en Egypte, maar ook in westerse democratieën zoals Frankrijk, Nederland en Engeland.

Ik ben nog steeds een feminist, maar een moslimfeminist, die de moslimvrouwen oproept om hun verantwoordelijkheid te nemen in de steun aan hun echtgenoot om een goede moslim te zijn, om hun kinderen als rechtschapen moslims op te voeden, zodat ze ooit weer een lichtbaken voor de gehele mensheid zullen zijn, om (al) het goede te gebieden en (al) het slechte te verbieden, om rechtschapen te spreken en zich tegen al het kwaad uit te spreken, om voor onze rechten om de hoofddoek en gezichtssluier te dragen te vechten, en om onze Schepper tevreden te stellen op de manier waarvoor we zelf kiezen. Net zo belangrijk is onze ervaring met de gezichtssluier of hoofddoek over te dragen aan andere vrouwen die nooit de kans gehad hebben om te begrijpen wat het dragen van de hoofddoek of gezichtssluier voor ons betekent, en waarom het ons zo dierbaar is.

De meeste vrouwen die ik ken die de gezichtssluier dragen, zijn westerse bekeerlingen, waarvan enkele niet eens getrouwd zijn. Andere dragen de gezichtssluier zonder enige steun uit familie of omgeving. Wat we allemaal gemeen hebben, is dat het onze persoonlijke keuze is, wat niemand van ons wil opgeven.

Vrouwen worden gewild en ongewild virtueel gebombardeerd met de ‘zo min mogelijk’ kledingstijl, door elk communicatiemiddel in de wereld. Als een ex-niet-moslim, sta ik op het recht van vrouwen om meer over de hoofddoek te leren, over de goede eigenschappen ervan en de vrede en het geluk dat het aan het leven van een vrouw kan brengen, zoals bij mij. Gisteren was de bikini mijn symbool voor vrijheid, terwijl het me eigenlijk alleen ‘bevrijdde’ van mijn spiritualiteit en waarde als gerespecteerd mens.

Ik doe niets liever dan mijn bikini en het ‘glamoureuze’ westerse leven omruilen voor het in vrede leven met mijn Schepper en het genieten van het leven onder mijn medemens als een waardig persoon. Daarom heb ik ervoor gekozen om de gezichtssluier te dragen, en daarom zal ik tot aan mijn dood vechten voor mijn recht om het te dragen.

Vandaag de dag is de gezichtssluier het nieuwe symbool voor de bevrijding van de vrouw, om haar ware ik te vinden, haar doel en de soort relatie die ze kiest te hebben met haar Schepper.

Tegen de vrouwen die zich overgeven aan het lelijke stereotype beeld van de islamitische bescheidenheid van de hoofddoek, zeg ik: je weet niet wat je mist.
Tegen jullie, de gedoemde veroveraars van de beschaving, zogenoemde kruisvaarders, zeg ik: KOM MAAR OP

Sara Bokker is een voormalig(e) actrice/model en activiste. Momenteel is Sara directeur van Communications at “The March For Justice,” mede-oprichter van “The Global Sister’s Network,” en voortbrenger van naar de infaam “Shock and Awe Gallery.” Sara is bereikbaar via: srae@marchforjustice.com

Special thanks to Dar al-Tarjama, door Sara Bokker.

www.islamhouse.com

Islam voor iedereen !

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

Islamic Propagation Office in Rabwah

P.O.Box 29465 RIYADH 11457 - TEL 4454900 - 4916065

FAX: 4970126 - E-Mail: rabwah@islamhouse.com

<http://www.islamhouse.com>